

PIETARSAAREN SANOMAT

Laulu-Jaakot isänmaallisina

Laulu-Jaakoille on Raakel Solvinin tahtipuikon alla valjennut, ettei mieskuorolaulun suinkaan tarvitse olla – eikä se saakaan olla – pelkkää huutamista. Kuoro on nyt saanut esityksiinsä luontealta ja oikealta tuntuvaa pehmeyttä ja kehittynyt yhä tyylikkäämmäksi sekä dynamiikan käytössään että tulkinnoissan.

Juhlakonsertin pitäminen 75-vuotiaan isänmaan kunniaksi on ajatuksena vallan mainio, ja hyvä oli myös idean toteutus asiaan kuuluvine juhlarekvisiittoineen. Sini-valkoiset värit olivat lavalla komeilleen Suomen lipun lisäksi sekä ohjelmalehtisessä että kahvipöytien kynttilöissä, ja ulkona paloivat lisäksi tervasoihdut. Kaikkea oli siis

ajateltu. Kuoro oli konserttia varten hionut 19 laulua hyvään kuntoon, joista valtaosa oli tuttuja aiemmista konserteista.

Konsertti alkoi lämmitteilyn merkeissä, niin kuin kuorokonsertit usein tuppaavat alkamaan. Ensimmäinen laulu, jota rupesi kuuntelemaan todella kiinnostuneena, oli Sibeliuksen ”Isänmaalle”, jonka kaikki keskikääntyvät hyvin muistavat 60-luvun koulujuhlista. Kuoro piti tämän vaikean laulun kimurantit rytmit hyvin koossa ja nyanssoi erittäin puhtaati, puhtaudessa olisi ehkä ollut korkeintaan piirun verran parantamisen varaa. Seuraavan laulun komea forte-lopetus oli niinkään vaikeuttava.

Harvalla amatöörikuorolla on heittää tuleen peräti kolmea solistia, niinkuin Jaakoilla tänä iltana. Antti Kujasen lievä jännittyneisyys oli asialle vain eduksi kun vibraatioon näin tuli ylimääräistä värinää, mikä yhdessä pontevan pianosäestyksen kanssa antoi Laatokka-laululle lisädramatiikkaa. Antti Kujalan tenori soi tänä iltana erityisen ihanasti tuoden mieleen Suomi-filmin, jossa romanttinen sankari hurmaa viehkoa neitoaan laulamalla juuri näin! Sakari Ylisaaren ensimmäinen laulu kärsi jonkin verran dynamiikan poikolevuudesta, toisessa saikin sitten ihailla laulajan lämmintä äänenväriä sitäkin enemmän.

Mitään varsinaista lipsah-

dusta ei kuorolle tässä konsertissa sattunut, sisääntuloja voisi kuitenkin hioa hieman täsmällisemmiksi. Äänen puhtaus on melkoisen kiitettävällä tasolla ja lopetukset kellon tarkkoja. Itse ihailin kuitenkin eniten kuoron kykyä laulaa hiljaa, mistä ”Oi kallis kotimaa” oli ehkä erinomaisin esimerkki hellän pehmeällä tulkinnalla, josta kuului aito rakkaus isänmaahan. Hyvinä kakkosina tulivat sitten Madetojan ”Elli Dunbar” ja Käyhkön ”Kesäyö” puhtaine akordeineen. Dynamiikka ja nyanssointi osuivat täydellisesti nappiin ”Suomen laulussa”, joka oli tyylikäs ilman turhia fortissimoilla mässäilyä.

Sibeliuksen teknisesti vaikea ”Venematka” oli illan

ammattimaisimpia esityksiä, tyylikäs ja ilmeikäs. ”Sydämeni laulun” kuoro on tosin esittänyt paremminkin. Finlandia-hymni päätti konsertin komean isänmaallisesti, ja nyt fortet olivat todella paikallaan!

Laulu-Jaakot on kaikesta päätellen matkalla kohti yhä suurempaa monipuolisuutta sekä tulkinnoissaan että laulualikoimallaan. Ja tähänhän tarvitaan, paitsi lauluääntä, kunnianhimoa ja todellista innostusta, luonnollisesti myös ankaraa ja vaativaa johtajaa. Ei ole Jaakoilla hätäpäivää.

ANNELI SUOJOKI